

Μητροπολίτης Βασίλειος Ατέσης, ο εξ Αγίου Όρους ορμηθείς (1901 - 1983)

[/ Πεμπτουσία](#)

...Χρέος ευγνωμοσύνης επιβάλλει να παρουσιάσωμεν δι' ολίγων την σεπτήν μορφήν του. Οφείλεται δε η ευγνωμοσύνη αύτη εις την αγαθήν επίδρασιν, την οποίαν ήσκησεν εις εμέ με το φωτεινόν του παράδειγμα και με το γνήσιον χριστιανικόν και εκκλησιαστικόν του ήθος, κατά την παιδικήν μου ηλικίαν και μετέπειτα, εις την αγάπην με την οποίαν πάντοτε με περιέβαλλε, και την προσφοράν του προς την Ιεράν Μονήν μας του μεγαλυτέρου τμήματος της θεολογικής βιβλιοθήκης του, διά της οποίας προσφοράς ενεπλουτίσθη αύτη διά πολλών αξιολόγων βιβλίων.

Ο μακαριστός Ιεράρχης έγεννήθη εις την νήσον Σκύρον το έτος 1901 από γονείς ευσεβείς. Το 1904 εκοιμήθη ο πατήρ του Γεώργιος εις ηλικίαν 33 ετών, την ανατροφήν δε του μικρού Κωνσταντίνου ανέλαβεν η μήτηρ του Άννα εν μέσω μυρίων δοκιμασιών.

Είναι χαρακτηριστικόν της παιδιόθεν ευσεβείας του μικρού Κωνσταντίνου το εξής γεγονός, όπως το αναφέρει ο ίδιος εις το βιβλίον του «Πτυχαί της ζωής μου», Αθήναι 1967, σελ. 9-10:

«Ο πάππος μου Νικόλαος, εξετέλει και χρέη ιεροψάλτου, εις τον τότε ενοριακόν ναόν της Ζωοδόχου Πηγής της Λεμονίτριας· ο εγγονός τούτου από μικράς ηλικίας εφαινότο ότι είχε μίαν ζηρωτάτην, προς την ιερωσύνην, κλίσιν, διότι ουδέποτε απέλειπε του ιερού τούτου ναού παρακολουθών καθημερινώς τας ιεράς ακολουθίας υπό την καθοδήγησιν ευλαβών ιερέων. Και παρά το γεγονός, ότι εισέτι δεν είχαν μεταβή εις το σχολείον, λόγω μη συμπληρώσεως της κεκανονισμένης ηλικίας, εν τοσοούτω όμως ο πάππος μου, μοι είχεν εκμάθει τον απόστολον της εορτής των Χριστουγέννων, τον οποίον, κατ' έθιμον εν Σκύρω, απαγγέλλουσι μικροί παίδες, εις τους οποίους ρίπτονται χρήματα παρά των εκκλησιαζομένων εις το, υπ' αυτών, κρατούμενον βιβλίον, ως ειδός τι φιλοδωρήματος. Εφημέριος του, ως είρηται, ιερού ναού, κατά το έτος 1906-1907 ήτο ο ιερέυς Δημήτριος Θεοχάρης, όστις επί τη παρακλήσει του πάππου μου, όπως επιτρέψη και αναγνώσω κατά την ημέραν ταύτην τον απόστολον ευχαρίστως προς τούτο συγκατετέθη. Αλλ' η εκδηλωθείσα κατά την ανάγνωσιν τούτου υπό του μικρού, ορφανού και απροστατεύτου Κωνσταντίνου Ατέση, υπό του εκκλησιάσματος βαθυτάτη συγκίνησις, ήτο απερίγραπτος· τα δάκρυα, τα οποία έρρεον εκ των οφθαλμών αυτού, ού μόνον άφθονα ήσαν εκ συγκινήσεως, διότι έβλεπεν εν ορφανόν παιδίον

να εισέρχεται εις το ενδότερον του θυσιαστηρίου οδηγούμενον και ποδηγετούμενον μόνον υπό της θείας προνοίας, αλλά και σπαρακτικά, λόγω των συνθηκών της δραματικής ζωής τούτου και της μητρός του. Και από της μεγάλης πλέον εκείνης, της Γεννήσεως του Χριστού, ημέρας, κλίσις τε και κλήσις συνηντήθησαν επί το αυτό και συνεδέθησαν κατά τοιούτον άρρηκτον δεσμόν, ώστε να επακολούθηση μετά ταύτα, ότε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, η είσοδος μου εις τον κλήρον, η θεία συνάρσει και ευλογία, ανάρρησίς μου εις τον, της Αρχιερωσύνης, βαθμόν, επίτευγμα το οποίον αποδίδω μόνον εις την βοήθειαν του Θεού και ουδενός άλλου, διότι από νηπιακής ηλικίας εστερούμην κοσμικών προστατών, όστις ηυδόκησεν, ίνα η κλίσις μου εκείνη θέση ως πρώτον αυτής ορόσημον την μεγάλην εορτήν των Χριστουγέννων, καθ' ην, μετά μεγάλης χαράς ανήγγειλα εις την αείμνηστον μητέρα μου την απόφασίν μου, όπως ιερωθώ, ήτις, ου μόνον ουδεμίαν αντίρρησιν προς τούτο έφερεν, αλλ' απ' εναντίας καταφιλήσασά με περιπαθώς με αφιέρωσεν εις τον Θεόν και δοξολογήσασα και ευχαριστήσασα το όνομα αυτού έδωκε την ευλογίαν και συγκατάθεσίν της».

Εις το ίδιον έργον του περιγράφει την επικίνδυνον ασθένειαν, η οποία τον εταλαιπώρησε μετά την αποφοίτησίν του από το Δημοτικόν Σχολείον, την εκποίησην υπό της μητρός του της περιουσίας του διά να δυνηθή να τον φέρη εις Αθήνας προς θεραπείαν, την επιστροφήν του εις Σκύρον και την θαυματουργικήν του ίασιν, όταν προσεκύνησεν τον Τίμιον Σταυρόν, τον οποίον έφερον εις Σκύρον Αγιοταφίται Πατέρες, και όταν η μήτηρ του τον αφιέρωσεν εις τον θαυματουργόν Άγιον Γεώργιον τον Σκυριανόν, Μετόχιον της Ι. Μονής Μεγίστης Λαύρας του αγίου Αθανασίου, όπου δι' εκπλήρωσιν τάματος παρέμεινεν υπηρετών μετά της μητρός του επί εν έτος.

Κατά το διάστημα τούτο συνεδέθη με την Ι. Μονήν Μεγίστης Λαύρας και απεφάσισε την είσοδόν του εις τον μοναχισμόν και την ιερωσύνην.

Το έτος 1923, αρχάς Οκτωβρίου, ήλθεν εις την Μεγίστην Λαύραν και υπετάγη εις τον ευλαβέστατον και ενάρετον Γέροντα Γρηγόριον τον εξ Αργαλαστής Πηλίου καταγόμενον. Μετά εννεάμηνον εκάρη μοναχός μετωνομασθείς εις Βασίλειον, το επόμενον δε έτος, ήτοι το 1925, χειροτονήθη διάκονος κατά την πανήγυριν του αγίου Αθανασίου, την 5ην Ιουλίου, υπό του εφησυχάζοντος τότε εν Αγίω Όρει Επισκόπου Μοσχονησίων Φωτίου Μαρινάκη, λαβών συμμαρτυρίαν παρά του Πνευματικού της Μονής Ιερομονάχου Ευθυμίου, μονάζοντος εις την Σπηλιάν του αγίου Αθανασίου. Σημειωτέον ότι ο Πνευματικός ούτος δεν έδιδε συμμαρτυρίας διά χειροτονίας μοναχών· έκαμε δε εξαίρεσιν μόνον διά τον Βασίλειον, εκτιμήσας το ήθος και την αρετήν του. Το 1926 απεστάλη υπό της Ι. Μετανοίας του ως υπογραμματεύς της Ι. Κοινότητος, ένθα υπηρέτησε μέχρι τον Ιούλιον του 1927, ότε και έλαβεν άδειαν προς μετάβασιν εις Αθήνας διά περίθαλψιν της επισφαλούς

υγείας του, προστασίαν της χήρας μητρός του και αποπεράτωσιν των σπουδών του.

Εγκατεστάθη εις Πειραιά, όπου ετελείωσε το Γυμνάσιον αριστούχος, υπηρετών ως διάκονος κατ' αρχάς εις τον Ι. Ναόν του Προφήτου Ηλίου Καστέλλας και αργότερον εις τον Ι. Ναόν του Αγίου Βασιλείου Φρεατίδος. Ενεγράφη εν συνεχεία εις την Θεολογικήν Σχολήν του Πανεπιστημίου Αθηνών, εξ ης απεφοίτησε το έτος 1935.

[Συνεχίζεται]